

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἠνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ῆ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτὼ κ'ἐνιακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἰούνιος, εἰκοσιμία,
χασμούρημα καὶ νηνεμία.

Χίλια καὶ σαράντα,
θέρος ὅπως πάντα.

Ἐκ Τεχεράνης ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Μεγάλε μπεχλιδάνη
τῆς γῆς τῆς ἐξαισίας,
ἀπὸ τὴν Τεχεράνη
σοῦ γράφω τῆς Περσίας.

Γνωρίζεις ὅτι τώρα
καὶ τῶν Περσῶν ἡ χώρα

μὲ Σύνταγμα κ'ἐκείνη τὸν δρόμον της τραβᾷ
καὶ δὲν πηγαίνει διόλου μὲ τοὺς θεσμοὺς στραβά.

Οἱ Πέρσαι τῆς συγχρόνου Περσίας, παπαγάλε,
δὲν ἔχουν σὰν τοὺς πάλαι
τὰς κλασικὰς κιθάρεις, ἀλλὰ φοροῦν καθοῦκι,
καὶ ναργιλὲ καπνίζουν καὶ μακρουλὸ τσιμποῦκι.

Καὶ τῶν Περσῶν οἱ παῖδες
πᾶνε σὲ καφφενέδες
κ'ἀπλόνουν τὴν ἀρίδα
καὶ λὲν γιὰ τὴν πατρίδα,
καὶ μὲ ποικίλους τόνους
δοξάζουν τοὺς προγόνους.

Μ'ἐξάψεις νέων πόθων καὶ σκέψεων μυρίων
δοξάζουν τὸν Μαρδόνιον,
τὸν Ξέρξην τὸν δαιμόνιον,
τὸν ἐνδοξον Δαρεῖον,
μὰ καὶ τὸν Ἀρταξέρξην, ποὺ βέβαια θὰ ξέρῃς
πὺς ἦταν μακροχέρης.

Κι'αὐτοὶ γιὰ Κυβερνήσεις
καὶ γιὰ μεταρρυθμίσεις
γανόνουν τὸ κεφάλι των
κ'εἶναι πολὺ τὸ χάλι των.

Βρῆκα πολλοὺς 'στὴν Ἀγορά,
καὶ μόλις εἶδαν, μασκαρᾷ,
τῶν Ἀθηναίων τὸν γηγενῆ,
μ'ἐρώτησαν μὲ μιὰ φωνή:
τί κάνεις Συναγματικὴ
τῶν Ἀθηναίων τενεκέ;

Εὐχαριστῶ, πολὺ καλὰ,
καὶ σεῖς τὰ τέκνα τῶν Περσῶν,
τῶν παναρχαίων κολοσσῶν,
πὺς πᾶτε τὴν ἀπὸ μισαλὰ;

Τότε ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, μοῦ 'φόρεσαν καθοῦκι
καὶ μοῦδωσαν τσιμποῦκι,
κ'ἀρχίσαμε κουδέντα
γιὰ τὰ καψο-Συντάγματα,
καὶ γιὰ τὰ Παρλαμέντα
καὶ γι'ἄλλα τόσα πράγματα.

Κι'ἐγὼ τοὺς εἶπα πάμπολλα περὶ τῆς Ρωμηοσύνης
καὶ τὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
καὶ γιὰ τὸν Βοκοτόπουλο 'λυπήθηκαν πολὺ,
κ'ἴσως συλλυπητήρια τοῦ στείλῃ κ'ἡ Βουλὴ.

Λοιπὸν ἡ μεταρρύθμισις ἀληθινὰ θὰ γίνη;
μ'ἐρώτησαν ἐκεῖνοι.
Ξέρω κ'ἐγώ... μοῦ φαίνεται... πολλὰὶ θρυλοῦνται φήμαι,
μὰ βέβαιος δὲν εἶμαι.

Ψιτ ψιτ ἐδῶ, ψιτ ψιτ ἐκεῖ,
ὅμως καεῖς δὲν ξέρεις...
ἴσως νὰ γίνη γενική,
μὰ πιθανὸν κ'ἐν μέσει.

Καὶ τοῦτ'ἡ μεταρρύθμισις μᾶς ἐγὼν ἐφιάλης
κ'ἐνας ἀντερογάλης,
κι'αὐτὸ τὸ σπουδαιότερον ἐκ τῶν ζητημάτων
συνέπεσε 'στὴν ἐποχὴν τῶν κυνικῶν καυμάτων.

Ἄμμ' οἱ συμπατριῶται μας τί κάνουν, Φασουλῆ,
μέσ' στὸ κλεινὸν πτολίεθρον; μ' ἐρώτησαν πολλοί.
Γιὰ τούτους μὴ φροντίζετε παντάπασιν, κωθώνια,
κι' αὐτοὶ περνοῦν πολὺ καλὰ μὲ βούρτσαις καὶ κασόνια,
καὶ δὸς τοῦ τὰ παπούτσια μας γυαλίζουν κάθε μέρα
καὶ ζοῦνε κατὰ Σύνταγμα σ' ἐλεύθερον ἀέρα.

Εἰς τὸ πτολίεθρον ἐκεῖ
καθένας ὠφελεῖται,
κι' οἱ λούστροι Συναγματικοὶ
φυτρώνουν συμπολίται,
καὶ γλωσσολάσται κάποτε μ' ἐμβρόντητο κεφάλι
καθὼς καὶ τῆς Λιδέρπουλας τὸν Λέξαντρο τὸν Πάλλη,
ποῦ γλωσσολόγος ἔγινε γιὰ μᾶς τοὺς ἀγελαίους
τὰ μάλ' ἀξιοθρήνητος κι' ἀντάξιός ἐλέους.

Γιὰ τοὺς συμπατριώτας σας καθόλου μὴ φροντίζετε,
γι' αὐτοὺς κι' ὁ Σάχης τῶν Περσῶν δὲν πρέπει νὰ σκοτίζεται.
Ἐκεῖνοι ζοῦν μακάριοι στὴν μακαρίαν χώραν,
κι' ἴσως αὐτὴν τὴν ὥραν
περὶ μεταρρυθμίσεως σπουδαίως συζητοῦν
καὶ κατ' ἀλλήλων ἔξαλλοι τῆς βούρτσαις των πετοῦν.

Ἴσως νὰ σκέπτονται πολλὰ περὶ πολιτευμάτων,
ἴσως ὁ Βοκοτόπουλος νᾶναι τὸ ζήτημά των,
μὰ πιθανὸν καὶ σχόλια νὰ γίνωνται πολυτίμα
στὸ γλωσσικὸν τὸ ζήτημα.

Ἴσως ἐκεῖ νὰ συζητοῦν καὶ γιὰ τὸν Καλομοίρη,
ποῦναι συθέτης ἱλαρὸς
καὶ γλωσσολόγος μαλλιχαρὸς,
κι' ἦλθε μαλάκας μαλλιχαρῆς σπύρον ἄδρὸν νὰ σπείρη.

Ἄλλοι σ' ἐκείνους, ποῦμαθαν τὴν Ἄλφα καὶ τὴν Βῆτα,
ὠχοῦ! πρωτοδαρέματα, διπλόφουγγα, σουῖτα.
Κι' αὐτὸ τὸ πρωτοδαρέμα δὲν ξέρετε πῶς μ' ἄρεσε,
κι' αὐτὸ μελωδικώτατα σ' αὐτὴν τοῦ κόσμου δάρεσε,
κι' ἐκεῖνα τὰ διπλόφουγγα ξετρέλλαναν κι' ἐμένα...
ὠχοῦ! μολαλά, ποῦ φαίνονται πῶς εἶναι βαρεμένα.

Πῶς ἐφωτίσθη γλωσσικῶς τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις
σὰν ἔδγαλε προγράμματα κι' ὁ μαλλιχαρὸς Μανώλης,
κι' ἐγὼ φωνάζω πῶς καλὰ δὲν εἶναι στὴν ὑγεία του
καὶ θέλει βάρημα κι' αὐτὸς γιὰ τὴν γλωσσολογία του.

Κι' ἐξυμνεῖ μὲ κλαπαδόρα
κάθε μαλλιχαρὴ Καμόρα
τοῦτον, ποῦ μᾶς ἦλθε τώρα,
τὸν ἀπόστολον τὸν νέον
τοῦ μπαμπανοσπόρου Πάλλη,
ποῦ τὸν δάρεσε καὶ πάλι
φρενισμὸς καὶ τῶν γονέων.

Ὡ νέοι Πέρσαι προσφιλεῖς,
ὁ γλωσσολόγος Φασουλῆς
σᾶς συμβουλεύει στὰς κλεινὰς νάλθητε δίχως ἄλλο
ν' ἀκούσετε διπλόφουγγα καὶ βάρημα μεγάλο,
σὰν τοὺς συμπατριώτας σας νὰ βγάξετε παρὰ
καὶ Σύνταγμα νὰ νοιώσετε καὶ νόμους μιὰ φορά.

Γιατί καὶ σεῖς παρακαλῶ δὲν ἔρχεσθ' ἐκεῖ πέρα
στὸν καθαρὸν ἀέρα,
ποῦ λειτουργεῖ τὸ Σύνταγμα καὶ σφριγηλὸν κινεῖται,
βούρτσαις καὶ σεῖς νὰ πάρετε καὶ λούστροι νὰ γενήτε;

Γιατί καὶ σεῖς δὲν ἔρχεσθε μέσ' στὸ χαρτοδασιεῖον
ν' ἀποθαυμάσετε μ' ἐμᾶς τὸν φωτοδότην ἥλιον,
καὶ βλέποντες νυχθημερὸν τὴν πάλην τῶν στομάχων
παπούτσια νὰ λουστράρετε τῶν Μαραθωνομάχων;

Γιατί δὲν ἔρχεσθε, παιδιὰ τοῦ Σάχη τοῦ γελίου,
Σύνταγμα νὰ χαρήτε,
καὶ μὲ τὸ πρωτοδαρέμα τοῦ φλέγοντος ἡλίου
τῆς μυῖγαις νὰ βαρῆτε;

Ἐλάτε μέσ' στὰ χώματα τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας,
ποῦ ζῇ καὶ δρᾷ τρισόλιος ὁ κάθε Περικλέτος
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα, κι' ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας
πυρρόνει τὸ κεφάλι του καὶ τὸ βαρεῖ καθέτως.

Θὰ περνάτε μιὰ χαρά,
καὶ θὰ βγάξετε παρὰ.
Πάντα θάχετε δουλειὰς,
κι' ἀπλωμένοι στὰ κασόνια
θ' ἀνυμνήτε τῆς Ἑλλάδας,
θ' ἀνυμνήτε τὰ Κορδόνια.

Ἐκεῖ κάτω, Πέρσαι φίλοι,
θὰ φρενιάξετε στομύλοι,
καὶ σὰν ποῦροι πατριῶται
τὰ μανίκια σας θὰ τρώτε.

Θάχετε ψυχῆς βρασμούς,
καὶ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ
τοὺς μεγάλους μας θεσμούς
θὰ τοὺς μάθετε νερό.

Καὶ μὲ βούρτσαις, μὲ κασόνια,
μὲ μπογζαῖς καὶ μὲ βερνίκι
θὰ δοξάζετε, κωθώνια,
τοῦ Συντάγματος τὴν νίκη.

Ἀληθεῖς θριάμβους ὄντως
θ' ἄρετε σ' τῶν Ἀθηνῶν
τὸ μεγάλο σκυλόγι.

Καὶ τοῦ χρόνου προϊόντος
εἶναι λίαν πιθανὸν
νὰ γενήτε γλωσσολόγοι.

Ἐκεῖ καὶ λούστρους ἐκτιμῶν οἱ Μαραθωνομάχοι,
κι' ἐδῶ καιρὸ μὴ χάνετε,
καὶ προκοπὴ δὲν κάνετε
μ' αὐτὸν τὸν παλαιο-Σάχη.

Αὐτὸς, αὐτὸς ὁ Σάχης σας, ὁ Μωχαμέτ-Ἀλῆς
καταπατεῖ Σύντάγματα καὶ βήματα Βουλῆς.
Αὐτὸς καὶ μόνος κοίρανος
κι' ἄρχων ζητεῖ νὰ μείνῃ,

καὶ παντοκράτωρ τύραννος
νᾶχ' ὑποδούλων σμήνη.

Αὐτὸς ὁ Σάχης τῶν Περσῶν
ἔξω καὶ νόμου καὶ θεσμοῦ
θέλει νὰ σβύσῃ τὸν πυρσὸν
τοῦ τρέχοντος πολιτισμοῦ.

Αὐτὸς ὁ Μωχαμέτ-Ἀλῆς,
κανάγιας τοῦ διαβόλου,
τὴν σημασίαν τῆς Βουλῆς
δὲν ἐννοεῖ καθόλου.

Μὲ τοὺς Κοζάκους ἐξορμᾷ
καὶ δὸς τοῦ βομβαρδοβολεῖ,
σφάζει καὶ κόβει καὶ κρεμᾷ
καὶ Παρλαμέντα πυρπολεῖ.

Μόνος του νὰ τρώῃ τὸν Προϋπολογισμό
καὶ κάποτε νὰ δίνει καὶ σὲ σᾶς λογαριασμό.
Τοὺς Κοζάκους τοῦ θωπεύει
καὶ σεῖς κάθεσθε σὰν κτήνη,
καὶ ταῦτάκια σας σκοπεύει
νὰ τὰ κάνῃ τελατίνι.

Ποῦ Περσῶν ἀρχαίων Μούσα;
ποῦ κι' Ἐκβάτανα καὶ Σούσα;
ποῦ κι' ὁ πάππος Ἀστυάγης, ποῦ κι' ὁ Κύρος, ποῦ κι' ὁ Σάκκας,
τὰ νὰ τοὺς νέους Πέρσας, τοὺς φιλελευθέρους βλάκας;

Ὁ φαγάς ὁ Σάχης θέλει
νὰ περιδρομιάξῃ μόνος
μὲ τῶν δούλων τοῦ τὰ στίφη.

Καὶ καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
ἔξω νᾶναι τοῦ Νομφώνος
καὶ τὰ δάκτυλα νὰ γλείφῃ.

Πῶς δὲν ἔρχεσθ' ἐκεῖ πέρα
στὸν ἐλευθέρων ἀέρα,
ποῦ θεσμῶν μυκάται σάλας,
ποῦ καὶ κάθε τραγλοδύτης
καταρτίζεται μέγας
Συναγματικὸς πολίτης;

Μόνος κάθεσθε σὰν μπούφοι
νὰ σᾶς παῖζον κλωτοσκούφι,
καὶ νὰ βλέπετε τὰ πᾶχη
τοῦ κυρίου σας τοῦ Σάχη;

Κι' ἐκεῖ κάτω, φίλοι παῖδες,
θάβρετε καὶ ναργιλέδες
καὶ τσιμπούκια μακρουλά.

Καὶ θὰ κάνετε τοὺς μῶμους
καὶ θὰ ἐρίσκετε στοὺς δρόμους
ἀποτίγαρα πολλὰ.

Καὶ θ' ἀκούτε συζητήσεις
ἐκπλωμένους στὰ Χαντεῖα,

και με τὰς μεταρρυθμίσεις
θὰ σὰς ἔρχεται ναυτία.

Θὰ ρουχαλλίζετε και σεις μέσα σὲ Βουλευτήρια,
θ' ἀνησυχῆτε διαρκῶς με σκέψεις ἀνησυχούς,
κι' ἐνῶ θὰ βλέπετε μπροστὰ τοῦ Χδρν ἀφοδευτήρια
σεις πρὸς νεροῦ σας πάντοτε θὰ τρέχετε στοὺς τοίχους.

Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἀπόλαυσις, τὸ πᾶν ἐλευθερία,
ἐκεῖ κανεῖς δεσποτισμὸς καθὼς ἐδῶ δὲν βρέμεται,
και θὰ περνᾷ μ' ὠτομομπὶλ κάποια τρανὴ κυρία
κι' ἀνκὸρ πλὺ βίτ θ' ἀναφωνῇ, και σεις γι' αὐτὸ θὰ τρέμετε.

Ἐκεῖ και Σάχης εἰμπορεῖ καθέννας σας νὰ γίνῃ
χωρὶς γι' αὐτὸ σὸ Σύνταγμα λογαριασμὸ νὰ δίνῃ.
Ἐκεῖ καθεὶς ἐλεύθερα ἔμπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσῃ,
ἐκεῖ τὸ κάθε γεγονός σου φαίνεται τυχαῖο,
κι' ὁπότεν ράφτης δὲν ὄρεθῇ κανεῖς νὰ σὲ πιστώσῃ
καθὼς τὸν Δούγκαν εἰμπορεῖς νὰ κάνῃς τὸν ἀρχαῖο.

Τέτοια τοὺς ἔλεγα πολλὰ
περὶ τοῦ τόπου μας καλὰ,
κι' ἐκεῖνοι μ' ἔδλεπαν χαζοί, και τότε, πατριώτη,
τῆς Νάξου τοὺς ἀνέφερα τὸν σεβαστὸ Δεσπότη,
ποῦ λέγει πρὸς τὸ ποίμνιον: αὐτὸ ποῦ θέλω κάνω,
δεσποτικὸς γεννήθηκα, δεσπότης θὰ πεθάνω.
Ἐντύπωσιν τοὺς ἔκανε κι' ὁ λειτουργὸς ὁ Νάξιος
κι' ἔκραξαν πάντες: ἄξιος.

Τῶν Ἀθηνῶν ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Σάχης Μωχαμέτ-Ἀλῆς.

Ἔτσι στοὺς Πέρσας μίλησα κι' ἐτράδηξα, κολλήγα,
και με πολλὴν εὐλάβειαν σὸν Σάχη των ἐπῆγα,
κι' εὐγλώττως εἶπα πρὸς αὐτόν: τί κρίμα ποῦσαι Σάχης...
γιατὶ δὲν θέλεις Σύνταγμα, βρὲ κουτομὸν, νάχῃς,
νὰ βασιλεύῃς μὴ χάρα, νάσαι φανὸς και φάρος,
και νὰ βαρῇς ἐλεύθερα χωρὶς εὐθύνης βάρους;

Καλὰ μοῦ λές, ἀπήντησε, και φρόνιμα σκεφθεῖς
μοῦπε πῶς νέον Σύνταγμα θὰ φέρῃ παρευθὺς,
και θὰ καλέσῃ τὸν λαὸν εἰς νέας ἐκλογὰς
κι' αὐτὸς θὰ μείνῃ τῶν Περσῶν ἀνεύθυνος φαγάς.

Τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος τοῦπα: πολὺ καλὰ,
τώρα με γινώσι φαίνεσαι και Σάχης με μισαλὰ.
Κι' ἐπρόσταξε τοὺς δούλους του νὰ φέρουν λεμονάδες,
κι' ἐγὼ τὸν ἐχαιρέτησα με πέντε τεμενάδες,
κι' ἀνκὸρ πλὺ βίτ ἐκίνησα γιὰ νάλθω στὰς Ἀθήνας,
ποῦ βγαίνουν ὅλοι Σάχηδες και δροῦν χωρὶς εὐθύνες.

Στὸν Φασουλῆ τὸν νάνον ἐκ τῶν ἰοστεφάνων.

Βεβαίως ξέρεις ἐκλογὴ πῶς εἶχαμε και πάλι
κι' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος ἐνίκησε τοῦ Ράλλη.

Τί βουδαμάρας ἐκλογὴ!...
σ' ὅλα τὰ τμήματα σιγῇ
και σαχλαμάρα πρώτης.

Διαδηλώσεις πουμενά,
μήτ' ἔσκουζε γαϊδουρινὰ
κανέννας πατριώτης.

Μήτ' ἐπεισὸδιον μικρόν,
καθ' ὅλα νηνεμία,
και μήτ' ἐμφάνισις νεκρῶν
δὲν ἔγινε καμμία.

Κι' ἐγὼ ποῦ λές ἐτράδηξα σὸν Στέφανο Σκουλούδη
και τέτοιο γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ τόνισα τραγοῦδι:

Ἔσ' εἶσαι σὺ φρων Στεφανῆς...
πῶς βάζεις κάλπη βουλευτοῦ;
πῶς βουλευφόρος θὰ γενῇς
σὰν θέλῃς νάσαι φιφυτοῦ;

Κι' ἂν νίκης στέφανος εἰς σὲ και πρέπει και προσῇ,
πλήν, Στέφανε περικλυτέ,
πῶς εἶναι δυνατόν ποτὲ
τὴν κάλπην σου τὴν ἐκλεκτὴν νὰ στεφανώσῃ νίκη,
ὅσο κι' ἂν λέγεις ἐκλεκτός, ὅσο κι' ἂν ἐκτιμᾷσαι,
ὅταν ἐσὺ σὸ σπῆτι σου κατὰ κλειστός κοιμᾷσαι;

Ἔσὺ τὸν ὄρε σου κρατεῖς,
δὲν σκᾶς τὴν ζαχαρένια σου,
και θέλεις νάβγῃς βουλευτῆς
χαϊδεύωντας τὰ γένεια σου.

Κι' ἐγὼ τὸ θέλω βουλευτῆς νὰ ἔγω μ' αὐτοὺς τοὺς ἄνθρωποι,
ὅμως ἐν ὄσφ σιωπᾶς
κι' ἀνκὸρ πλὺ βίτ και σὺ δὲν πᾶς
νὰ ἔρῃσῃς ψηφοφόρος.

Κι' ἂν δὲν σκεφθῇς τρεχάματα πῶς θέλει κάθε πάλι,
κι' ἂν δὲν ποθῇς τὴν ὁσφρησιν ποτὲ νὰ σοῦ προσδῇ
ρετσίνας ζεῖδωρος πνοῇ και ποδαρίλας αὔρα,
ναὶ μὲν τὴν θέσιν σου κρατεῖς,
ἀλλὰ δὲν βγαίνεις βουλευτῆς
και σὲ χορταίνουν μαῦρα.

Εἶπα τέτοια σὸν Σκουλούδη, κι' εἶδα πλῆθος μαλειετῶν
στῆς μαλειευτικῆς τὴν ἔδραν μ' ἔρωτα θερμῶν μνηστῶν.
Κάθε μάμμος λυσσαλέος δι' ἐκείνην πολεμεῖ,
ἀλλὰ τέλος μετ' ἀγῶνας
ὁ Μπουφίδης τὴν ἐπῆρε, τετραπέρατη μαμμὴ
τῆς πολιτικῆς λεχῶνας.

Και τώρα τέλειωσε κι' αὐτὸς
τῆς κρίσεως ὁ τοκετός,
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἐλέγετο τῆς ἐξουσίας λάτρης:
ὦδινε Κόντες κι' ἔτεκε τὸν Γούναρη τῆς Πάτρας.

Ἀλλ' ὅμως ἔμειν' ἐμδρυὸν σὸν Κόντε τὸ κεφάλι
ὁ Μπαλτατζῆς και πάλι,
κι' ἐγὼ γιὰ τὸ δυστύχημα πόνον πονῶ δριμύν,
και δέομαι γονυπετῶς:
εἴθε και νέος τοκετός
νὰ γίνῃ τώρα γρήγορα, τρεῖς γένοιτο κι' ἄμην.

Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ νέος Φωτιάδης, ποῦ στὰ Χαρίσια μένει,
με δύναμι και σφρίγος πέγα χαριτωμένη,
ἔβγαλε νέο τόμο: τ' Ἀπάνω και τὰ Κάτω,
με τέχνη και με πνεῦμα Παλατικὸ γεμάτο.

Ὡς ἀρίστον καθ' ὅλα κι' ὁ Φασουλῆς κηρύττει
ἐκεῖνο τὸ Ραφεῖον Φραγκάκη-Λευκαδίτη
κομψότητος πλουσίας και χάριτος πολλῆς...
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου κι' ἀντίκρυ τῆς Βουλῆς.